

MOTYL

Menovkyňa

ADRIENNE
YOUNG

New York Times bestselling autorka

Menovkyňa

Menovkyňa

ADRIENNE
YOUNG

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Tento príbeh je vymyslený. Všetky postavy, organizácie a udalosti v tejto knihe sú buď výsledkom autorkinej fantázie, alebo si ich použitie vymyslela.

NAMESAKE

Copyright © 2021 Adrienne Young by Agreement with Baror International, Inc.
All rights reserved.

Translation © Jana Nagypálová 2022

Jacket design © Kerri Resnick

Cover photo © Svetlana Belyaeva

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2022

www.vydavatelstvomotyl.sk

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-280-7

Pre maminu,
ktorá ma naučila byť silná.

PROLÓG

Po prvom potápaní sa som dostala svoj prvý pohár whisky. More bolo plné hlasov drahých kameňov a ja som plávala za siluetou svojej matky smerom k mláke svetla, ktorá sa čerila na hladine.

Nohy ma pálili, pretože som kopala, aby ma váha hľadačského opaska nestiahla dole. Isolde trvala na tom, aby som ho mala na sebe aj pri úplne prvom zostupe k útesom. Keď som sa vynorila k žiarou zaplavenému nebu, krivila som tvár a srdce mi v ubolenej hrudi bilo ako o preteky.

Ako prvé, keď som zaostrila zrak, som uvidela svojho otca. Čakal na nás na ľavoboku *Škovránka* a laktami sa opieral o zábradlie. Na perách mu pohrával jeden z jeho vzácnych úsmevov. Taký, od ktorého mu v modrých očiach poskakovali iskričky.

Mama ma dotiahla k lodi a zdvihla ma, aby som dočiahla na najnižší stupienok rebríka. Keď som liezla nahor, celá som sa triasla od zimy. Hore na mňa čakal Svätec a hneď ako som

prekročila zábradlie, vzal ma do náručia. Ako ma niesol krížom cez palubu, z rúk a vlasov mi kvapkala voda.

Vošli sme do jeho kajuty a Svätec stiahol z postele prikrývku, ktorá ma zahalila do korenistej vône divozelových lístkov. O chvíľku nato vošla aj moja matka a ja som sledovala, ako otec nalial do jedného zo svojich smaragdovozelených pohárov whisky.

Položil ho doprostred stola a keď som ho zdvihla, začala som ním otáčať, takže slnečné lúče sa odrážali od vybrúseného skla.

Svätec čakal a keď som si pohár priložila k perám a vyprázdnila ho na jeden dúšok, polovica fúzov sa mu zdvihla do úsmevu. V krku ma nesmierne pálilo a horúčosť sa ponáhľala až do žalúdka. Začkala som a snažila som sa to rozdýchať.

Keď sa na mňa vtedy matka dívala, v očiach mala niečo, čo som tam nikdy predtým nevidela. Bol to obdiv. Ako keby sa práve stalo niečo úžasné a zároveň trýznivé. Žmurkla a pritiahla ma medzi seba a Svätca. Stratila som sa v ich objatí a vďaka tomu teplu som sa opäť cítila ako dieťa.

Už som však viac nebola na *Škovránku*.

JEDEN

Ozvalo sa buchnutie, pretože na palubu dopadla kladka, a ja som zažmurkala. V tom okamihu som sa vrátila do vyblednutého sveta. Kroky na drevenej podlahe. Tiene na zadnej hornej palube. Plieskanie vzdúvajúcich sa plachiet na hlavnom sťažni.

Keď som zažmúрила do žiarivého slnka a začala som počítat, v hlave mi trešľalo od bolesti. Na *Lune* bolo najmenej dvadsať členov posádky, so sirotami z Brehu ich bolo pravdepodobne ešte viac. V podpalubí alebo v kormidelníkovej kajute sa isto nachádzali ešte ďalší. Zolu som nevidela, odkedy som sa prebrala na jeho lodi. Slnko sa spúšťalo dole západnou oblohou neznesiteľným tempom a hodiny ubiehali pomaly.

V priechode sa ozvalo tresnutie dverí a ako som zaľala zuby, ozvala sa moja boľavá čeľusť. Clove prešiel ťažkými krokmi cez palubu a smeroval ku kormidlu. Drsnými rukami uchopil jeho rukoviatky a pohľad zameral na žiariaci horizont.

Otcovho navigátora som nevidela od toho dňa pred štyrmi rokmi, keď spolu so Svätcom odplávali z Jevalu na záchrannom člne a mňa nechali na pláži. Jeho tvár som však spoznala. Spoznala by som ju kdekoľvek, pretože bola vrytá do takmer každej mojej spomienky. Na *Škovránok*. Na rodičov. Bol tam, aj v tých najstarších a najnejasnejších kúskoch minulosti.

Odkedy som ho prvýkrát zbadala, Clove sa na mňa sotva pozrel. Podľa toho, ako držal zdvihnutú bradu a ako zrakom prechádzal tesne ponad moju hlavu, mi bolo jasné, že dobre vedel, kto som.

Okrem rodičov bol mojou jedinou rodinou a v tú noc, keď sa *Škovránok* potopil v Búrkovej pasci, mi zachránil život. Takisto sa však ani len neobzrel, keď s mojím otcom odchádzal z Jevalu. A ani sa po mňa nikdy nevrátil. Keď som v Cerose vyhládala Svätca, povedal mi, že Clove je *preč*. Predstavila som si ho teda už len ako kopu kostí uložených kdesi v hĺbinách Úžin. No on bol tu a bol navigátorom na *Lune*.

Keď som si ho obzerala, musel cítiť môj pohľad. Možno sa v ňom prebrala k životu tá istá spomienka, hoci ju starostlivo pochoval. Chrbát mal vystretý a jeho nezaujatý výraz narúšala len malilinká prasklina. Na mňa sa však ani nepozrel a ja som nevedela, či to znamená, že je to ten istý Clove, ktorého som si pamätala, alebo či sa z neho stal niekto úplne iný. Vzdialenosť medzi starým a novým Cloveom mohla mať na svedomí to, či prežijem.

Pred hlavným sťažňom sa zastavil pár čižiem a keď som zdvihla zrak, uvidela som tvár ženy, ktorú som si všimla aj ráno. Nakrátko ostrihané vlasy farbou pripomínali slamu a ofina jej povievala na čele. Vedľa mňa zložila vedro s vodou a z opaska vytiahla nôž.

Čupla si a keď sa načiahla k mojim rukám, v slnečnom svetle sa zatrblietala čepeľ. Odtiahla som sa od nej, na čo šklbnutím pritiahla laná bližšie k sebe a priložila chladnú oceľ k mojej nahej pokožke, aby putá rozrezala.

Prestala som sa hýbať a rozhliadala som sa po palube. Ako som si opatrne zasúvala nohy pod seba, myseľ mi pracovala na plné obrátky. Ešte jedno šklbnutie noža a ruky som mala voľné. Keď som ich pred seba zdvihla, triasli sa mi prsty. Hneď ako zo mňa spustila zrak, poriadne som sa nadýchla a vymrštila som sa dopredu. Keď som do nej narazila, len doširoka otvorila oči a sťažka dopadla na podlahu. Hlavou tresla o drevo a ja som ju pritlačila o kotúč lana, ktorý bol zmotaný na pravoboku, aby som sa načiahla za nožom.

Okolo nás dupotali kroky a za mojím chrbtom sa ozval hlboký hlas. „Nerobte nič. Nechajte ju, nech na to príde sama.“

Posádka ustrnula a v tej chvíli som sa obzrela ponad plece. Žena sa spodo mňa vykotúlala a päťou čižmy ma kopla do boku. Zavrčala som a už som sa hnala za ňou. Zdrapila som ju za zápästie a hoci sa ma pokúsila kopnúť, tresla som jej ním o železnú kľuku, ktorou sa spúšťa kotva. Ako som to zopakovala znova a silnejšie, cítila som, že jej pod pokožkou praskajú jemné kostičky. Nôž, ktorý dovtedy zvierala, padol na zem.

Preliezla som cez ňu a schmatla som ho. Hneď nato som sa zvrtila, chrbtom som sa oprela o zábradlie a trasľavo som zdvihla čepeľ pred seba. Všade navôkol bola len voda. Nech som sa pozrela ktorýmkoľvek smerom, nikde na dohľad nebola zem. Zrazu sa mi v hrudi objavil pocit, že sa dusím, a srdce mi zastenalo.

„Už si skončila?“

Keď sa hlas ozval znova, všetky hlavy sa otočili smerom ku krytej chodbe vedúcej do podpalubia. *Lunin* kormidelník stál s rukami vo vreckách a zdalo sa, že ho pohľad na to, ako stojím s nožom v ruke nad jedným z členov jeho posádky, vôbec nevzrušuje.

Zola sa pomedzi ostatných preplietol s tým istým ohromením, ktoré som mu v očiach čítala aj v krčme v Cerose, a na tvári mu svietil ironický úškrn.

„Povedal som ti, aby si ju umyla, Calla.“ Pohľadom zavadil o ženu pri mojich nohách.

Zazrela na mňa a pozornosť posádky ju privádzala do zúrivosti. Zlomenú ruku, ktorá jej už začínala opúchať, si tisla k rebrám.

Zola pomalými krokmi prišiel až ku mne. Jednu ruku mal vo vrecku a druhú načiahol pre seba. Bradou ukázal na nôž, no keď som sa ani nepohla, začal sa usmievať ešte viac. Loď sa zahalila do mrazivého ticha a hneď nato ma zdrapil pod krk. Šmaril ma o zábradlie a dovtedy zosilňoval zovretie, až kým som sa nemohla nadýchnuť.

Svojou váhou ma tak tlačil dozadu, až som sa prehýnala cez zábradlie a čižmy som mala vo vzduchu. Zrakom som prechádzala po hlavách, ktoré nás sledovali, a hľadala som Cloveovu blondávu šticu. Nebol tam. Keď som už takmer padla dozadu, pustila som nôž a ten s ostrým cvendžaním dopadol na drevo a skackal preč z môjho dosahu.

Calla ho zdvihla a zasunula si ho naspäť do opasku, na čo ma Zola hneď pustil. Podlomili sa mi nohy a zvalila som sa na laná. Pokúšala som sa nadýchnuť.

„Umy ju,“ zopakoval.

Ešte chvíľu sa na mňa díval a potom sa zvrtol na päte a odpochoval ku kormidlu, pri ktorom stál Clove a udržoval kurz. Na tvári mal ten istý nezaujaty výraz ako predtým.

Calla ma zdravou rukou prudko postavila na nohy a dotlačila ma naspäť k prove, kde pri hlavnom sťažni stále čakalo vedro s vodou. Keď spoza opaska vytiahla handru, posádka sa vrátila naspäť k práci.

„Daj si to dole,“ zasyčala a pohľadom ukázala na moje oblečenie. „Hneď.“

Očami som najprv prebehla po chlapoch, ktorí pracovali za jej chrbtom, a napokon som sa otočila k prove a cez hlavu som si pretiahla košeľu. Calla si čupla, handrou prebehla po mydle a máčala ju vo vode dovtedy, kým sa nezjavila pena. Netrpezlivo ju ku mne otrčila, nuž som si ju vzala a ignorovala som páry očí, ktoré sledovali, ako som si mydlila ramená. Voda sa od mojej zaschnutej krvi sfarbila do ružových pramienkov, ktoré kvapkali na palubu.

Keď som pod rukami zacítila vlastnú pokožku, vynorili sa spomienky na Westa a jeho kajutu. Na to, ako sa ku mne tisol a naše teplo sa spojilo do jedného. V očiach ma začali páliť slzy, nuž som zasmrkala, aby som tú predstavu zapudila, skôr než by mi zaliali tvár. Vôňa rána, keď som sa zobudila v jeho posteli. Jeho črty v sivom svetle a jeho dych na mojom tele.

Rukou som zašla k jamke pod krkom, pretože som si spomenula na prsteň, ktorý som vzala zo záložne. Jeho prsteň.

Bol preč.

West sa vo svojej kajute zobudil sám. Pravdepodobne čakal na prove a sledoval prístav. Keď som neprišla, možno ma šiel hľadať do Dernu.

Nevedela som, či niekto videl, ako ma vliekli na *Lunu*. A ak aj áno, nebolo pravdepodobné, že by to povedal živej duši. West si mohol myslieť, že som zmenila názor. Že som zaplatila za odvoz naspäť do Cerosu nejakému kupcovi v dokoch. V takom prípade by som si však musela vziať svoj podiel, a to som neurobila. Všetmožne som sa snažila vylúčiť každú možnosť okrem jednej, ktorej som chcela veriť.

Tej, že West ma bude hľadať. Že po mňa príde.

No ak sa na to dá, znamenalo by to niečo ešte horšie. Už som videla aj druhú tvár kormidelníka *Marigold*, a tá bola desivá. Bola obklopená plameňmi a dymom.

Nepoznáš ho.

Slová, ktoré Svätec vyriekol v to ráno v hostinci, sa začali vo mne ozývať.

Možno West spolu s posádkou pretrhnú všetky putá, ktoré ich viažu k Svätcovi a ku mne. Možno sa vydajú vlastnou cestou. Možno som Westa *nepoznala*. Nie naozaj.

Poznala som však svojho otca a vedela som, s akými kartami zvykne hrať.

Tak silno som si drhla pokožku, až ma na nej slaná voda štípala. Keď som bola hotová, Calla mala pre mňa pripravené nové nohavice. Natiahla som si ich a poriadne som si ich utiahla okolo pása, aby mi nepadali dole. Potom mi hodila čistú košeľu.

Prehrabla som si vlasy a spravila som si drdol. Keď si ma spojne prezrela, otočila sa ku krytej chodbe, ktorá viedla popod zadnú hornú palubu. Nečakala na mňa a popri Cloveovi kráčala ku kormidelníkovej kajute. Keď som sa k nemu dostala dosť blízko nato, aby na mňa dopadol jeho tieň, zastala som. Zdvihla som zrak a pozrela som sa naňho spod privretých viečok. Keď

som si pozorne obzerala jeho od slnka zvráskavenú tvár, vyparili sa aj posledné pochybnosti, ktoré som mala. Na jazyku ma páлил príval všetkého, čo som mu chcela povedať, takže som musela preglgnúť, aby som umlčala zúfalú túžbu kričať.

Clove pod fúzmi našpúlil pery a otvoril záznamy, ktoré ležali na stole vedľa neho. Mozoľnatým prstom prešiel až na spodok strany. Možno že bol rovnako prekvapený z toho, že ma vidí, ako som bola ja, že vidím jeho. Možno nás Zola oboch vtiahol do vojny, ktorú viedol s Westom. Nemohla som si však nijako pospájať, ako sa sem dostal. Ako mohol pracovať pre niekoho, koho môj otec nenávidel najviac na svete.

Niečo si zapísal a keď zavrel knihu, zrakom sa vrátil naspäť na horizont a jemne potočil kormidlom. Buď sa na mňa hanbil pozrieť, alebo sa bál, že ho niekto uvidí. Nebola som si istá, ktorá z možností bola horšia. Clove, ktorého som poznala, by Zolovi podrezal hrdlo už len za to, že by sa ma dotkol.

„Podme, hľadačka,“ zvolala na mňa Calla z krytej chodby a jednou rukou držala dvere otvorené.

Na malý moment som pohľadom zavadila o Clovea a potom som vykročila, zanechajúc jeho i slnečné svetlo za sebou. Vkročila som do studenej tmy a čižmy mi rytmicky klopkali po drevených doskách aj napriek tomu, že do rúk aj nôh sa mi zakrádala triaška.

Za mnou zostalo more, ktoré sa rozprestieralo v nekonečnej modrej. Jediný spôsob, ako som sa z tejto lode mohla dostať, bol, že zistím, čo Zola chce. Nemala som však žiadne karty, ktorými by som mohla hrať. Žiadny vrak alebo kamene, ktoré by som mohla predať, žiadne mince alebo tajomstvo, ktoré by ma z tejto šlamastiky mohli dostať. Bola som v koncoch. A aj keby

Marigold bola na ceste, teraz som bola sama. Ťažoba tej myšlienky sa usadila kdesi hlboko vo mne a jediné, čo mi pomáhalo udržať sa na nohách, bola moja zúrivosť. Aby mohla čo najviac narásť a zaplniť mi celú hrud', obzrela som sa ešte raz na Clovea.

Nezáležalo na tom, ako sa dostal na *Lunu*. Vo Svätcovom srdci nebolo pre takúto zradu miesto na odpustenie. A ani ja som ho nemohla nájsť v tom svojom. Nikdy som vo svojom vnútri necítila toľko zo svojho otca ako v tej chvíli. Namiesto toho, aby ma to vydesilo, pocítila som záplavu upokojujúcej energie a ukotvil ma známy príliv sily.

Nebola som len tak hocijaká jevalska hľadačka alebo jeden z pešiakov v Zolovom spore s Westom. Bola som Svätcova dcéra. A kým som opustila *Lunu*, mal si toho byť vedomý každý jeden sviniar, ktorý patril do tejto posádky.

DVA

Dvere do kormidelníkovej kajuty vyrobili z jaseňového dreva, na ktorom bol vypálený symbol *Luny* – polmesiac obkolesený tromi zahnutými stebkami raže. Calla do nich strčila, aby sa otvorili, a keď som za ňou vošla dnu, ovalil ma vlhký a stuchnutý zápach starého papiera a lampového oleja.

Miestnosť bola zahalená v závoji svetla, v ktorom poletovali čiastočky prachu, zatiaľ čo rohy zalieval tieň.

Rôznofarebné škvrny na stenách prezrádzali vek lode. Bola stará a nádherná, zručná ruka majstra sa odrážala od každého detailu v kajute.

Tá bola takmer prázdna, až na stoličky čalúnené saténom, ktoré ktosi zasunul okolo dlhého stola. Za jeho čelom sedel Zola.

Stredom slávnostnej tabule boli úhľadne naaranžované strieborné podnosy plné jedla a pozlátené svietniky. Svetlo tancovalo po lesknúcich sa bažantích stehnách a opekaných artičkách. Všetko sa to náhodne kopilo a vytváralo bohatú hostinu.

Zola si odštipol kúsok z okrúhleho syra a položil si ho na tanier bez toho, aby sa na mňa čo i len pozrel. Ja som si zatiaľ obzerala mihotavé svetlo, ktoré vrhali sviečky z hrdzavého lustra visiaceho nad ním. Chýbalo na ňom niekoľko sklenených krytov a s jemným výzganím sa mu pohojďával nad hlavou. Celé to divadlo bolo pokusom chudobného muža o vznešenosť, Zola však vôbec nevyzeral, že by sa za to hanbil. Bolo to tým, že mu v žilách prúdila krv rodáka z Úžin. Jeho pýcha bola taká veľká, že radšej by sa ňou zadržol, než by priznal pretváрку.

„Myslím, že by som ťa mal konečne privítať na *Lune, Fable*.“ Keď sa na mňa pozrel, ústa sa mu stiahli do prísnej čiary.

Stále som cítila, kde presne mi jeho ruky len pár minút dozadu stískali hrdlo.

„Sadni si.“ Zdvihol perlami vykladaný príbor a opatrne zarezal do bažanta. „A obslúž sa, prosím ťa. Musíš byť hladná.“

Vietor, ktorý dnu vošiel cez otvorené okenice, narazil na rozložené mapy na stole a ich ošúchané okraje sa živo zatrepotali. Prezerala som si kajutu a snažila som sa nájsť čo i len náznak toho, čo mal za lubom. Nebola v ničom iná než ostatné kajuty kormidelníkov, ktoré som videla. A Zolova tvár tiež nič neprezrádzala, len ma sponad sviečok netrpezlivo pozorovala.

Spoza opačného konca stola som drsne odtiahla stoličku, až zaškrípala, a sadla som si. Zdalo sa, že ho to uspokojilo, a tak obrátil pozornosť naspäť k svojmu tanieru. Keď som videla, ako sa v jeho strede hromadí omáčka, odvrátila som zrak. Slaná vôňa jedla vo mne vyvolávala pocit nevoľnosti, tá však bola ničím v porovnaní s hladom, ktorý by sa mi v bruchu ozýval po ďalších dňoch.

Napichol si na vidličku ďalší kúsok mäsa a držal ho pred sebou, zatiaľ čo pohľadom dovolil Calle odísť. Prikývla a zavrela za sebou dvere.

„Verím, že si sa už zmierila s tým, že sme od akejkolvek pevniny príďaleko nato, aby si sa pokúšala niekam odplávať.“ Hodil si do úst kúsok mäsa a začal ho prežúvať.

S istotou som vedela len to, že sme sa plavili na juhozápad. Nedokázala som však prísť na to, kam sme smerovali. Dern bol totiž tým najjužnejším prístavom v Úžinách.

„Kam ideme?“ opýtala som sa pevným hlasom a chrbát som držala vystretý.

„Do Bezmenného mora.“ Odpovedal až príliš ochotne, ako keby ho tá informácia nič nestála. A to ma okamžite dostalo do pozoru, takže som nedokázala ukryť svoje prekvapenie, a to ho zjavne potešilo. Na vidličku si napichol kus syra a krútil ju medzi prstami.

„Ty však nemôžeš ísť do Bezmenného mora,“ povedala som a lakťami som sa oprela o stôl, aby som sa mohla nakloniť dopredu.

Zdvihol jedno obočie a prv, než sa ozval, doprežúval ďalší kúsok. „Takže ľudia o tom stále hovoria?“

Neuniklo mi, že sa ma nepokúsil vyviešť z omylu. Zola v tých vodách stále patrila na zoznam hľadaných osôb a ak by som mala hádať, povedala by som, že nemal žiadne povolenie obchodovať v prístavoch, ktoré boli mimo Úžin.

„Nad čím rozmýšľaš?“ Uškrnul sa a zdalo sa, že ho to naozaj zaujíma.

„Snažím sa prísť na to, prečo je tento spor s Westom pre teba dôležitejší než vlastný krk.“